

Compareixença al Parlament (22-7-2013) de Montserrat Delgado,
secretària general de CCOO a CATALUNYA CAIXA

Sra. Presidenta, Sres. i Srs. Diputats,

En primer lloc vull expressar-los en el meu nom i en el d'aquells a qui represento, l'agraïment per la creació d'aquesta Comissió i per la oportunitat que se'ns dóna de poder col·laborar a la investigació que s'està duent a terme.

No repetiré l'explicació històrica dels fets, ja hem pogut sentir-ho en compareixences prèvies, però si considero indispensable fer una reflexió sobre el sentit d'aquest viatge que ens han fet fer i sobre les passes que cal donar per continuar. (La nostra entitat és viva)

Els treballadors i treballadores de **Catalunya Caixa** portem molt de temps defensant la nostra empresa. A tots nivells se'ns ha reconegut una professionalitat i una dignitat exemplars en la gestió de les dificultats de tot tipus que hem anat trobant al llarg del camí que portem fet els darrers anys.

Ens mereixem l'oportunitat de poder lluitar per la nostra empresa i els nostres llocs de treball en unes condicions justes i netes.

En aquest sentit, és important revisar què ha passat al **sistema financer** d'una banda, i què ha passat amb la **nostra entitat de l'altra**.

El procés de reestructuració del sector financeres va iniciar anunciant que tindria per objectiu la resolució d'una sèrie de problemes del nostre sistema econòmic: el problema immobiliari, el flux de crèdit cap a l'activitat productiva i la transparència i eficàcia en el funcionament de les entitats bancàries.

Aquest procés ha estat fruit de successives regulacions erràtiques i avui podem dir que no ha aconseguit cap dels objectius que inicialment s'enunciaven. El que si s'ha acabat produint és la desaparició de les caixes d'estalvis, el passí a mans privades i del negoci bancari i la desvinculació del patrimoni i la gestió de l'obra social de les entitats d'on procedien. ***El cost de tot aquest procés l'estem assumint els clients, els treballadors i la societat en general.***

La desaparició de les caixes d'estalvis augmenta l'exclusió d'una part de la societat de l'accés als serveis financers, té enormes repercussions en l'asfíxia del finançament del teixit productiu del país i implica una disminució substancial de l'obra social, que a més queda finalment desvinculada de les entitats que l'han fet possible.

Les caixes d'estalvi estan íntimament lligades a la història del creixement del teixit econòmic i productiu d'aquest país, sobre tot de les petites i mitjanes empreses i les famílies. Sens dubte, la desaparició d'aquestes entitats posa en dificultats aquests sectors.

Les necessitats financeres i socials que van motivar la creació en el seu dia de les caixes d'estalvis, no només persisteixen sinó que s'han agreujat i aquesta transformació de les caixes en bancs i de la seva obra social en fundacions de caràcter especial l'únic que està aconseguint és passar a mans privades allò que tenia origen públic i finalitat social i traslladar tot el cost d'aquesta transformació als clients, als treballadors i a la societat.

Cal reflexionar sobre el paper que han desenvolupat les administracions públiques, un paper com a mínim tímid, dubtós en la defensa d'aquesta part del nostre sistema financer.

CX és la suma de tres entitats amb molta història, l'últim segle d'aquest país no s'explica sense la presència d'aquestes caixes, hem estat la segona a Catalunya i la tercera a Espanya.... No es pot deixar perdre aquesta part del sistema financer. Des de les administracions i la política cal fer-ne una defensa amb determinació i jugar un paper actiu en la decisió de les passes que s'han de donar a futur.

Pel que fa a la trajectòria de la nostra entitat al llarg dels darrers anys, en que s'ha estat reestructurant el sistema financer (i continua), coneixem per anteriors compareixences quins han estat els fets i els canvis legals més significatius que han marcat el camí. Jo no tinc intenció de repetir el relat, però sí voldria assenyalar alguns aspectes diferencials que s'han donat en el cas de Catalunya Caixa i que entenem que poden haver incidit en el curs que ha seguit l'entitat i les conseqüències que se'n deriven.

-Des de bon principi hem estat objecte, en algunes èpoques gairebé nosaltres en exclusiva, d'especulacions a mitjans informació que desgastaven la nostra imatge especialment. En un negoci en el que venem confiança, això suposa un desgast i un esforç considerable.

-Hem estat la primera entitat del sector que va fer front a un ERO, cosa que també va posar a prova la nostra imatge i la confiança dels clients. (RDL 9/2009ajudes FROB a canvi de fusions)

-La diferència de capital principal que deriva del RDL 2/2011 ens va també encontra i provoca que només 7 mesos més tard de la fusió (fusió juliol 2010) ens haguem de replantejar el futur. Dos punts de diferència entre el capital que es demana a cada entitat suposa per o nosaltres de l'ordre de 600 milions d'euros.

-A mitjans de 2011 el resultat dels **test d'estrès ens situa en el suspens perquè** no es tenen en compte les plusvàlues obtingudes a la venda de Repsol i que s'havien produït ja a principis d'any.

-**valoració de la participació de la Caixa al capital del banc(10%).**Malgrat demanar-ho insistentment no hem aconseguit que ens facilitin aquestes valoracions. Inicialment semblava que es podia mantenir el control del banc i finalment acabem tenint un 10%, amb una valoració de 190M que, francament,pensem que només la marca i la cartera de clients valien molt més.

-Resultats 2011: Desgast en imatge pels resultats negatius, originats per unes provisions que, segons indica l'entitat en nota rellevant a la CNMV, eren avançades, o sigui, que es podrien haver fet amb un calendari diferent que no ens portés a publicar unes pèrdues com aquelles en aquell moment. (en aquest sentit, la intervenció SR. Hernández sobre la diferència resultats setembre/desembre de 2001 ens crida enormement l'atenció).

-Primera subhasta ajornada (implica due diligence: examen exhaustiu per part de la competència, dos vegades en menys d'un any).

El 21 de juny 2012 decideixen **ajornar procés** subhasta per efectuar la valoració de les entitats espanyoles. Això novament genera frustració i desconfiança entre els clients.

MoU: Cap a finals de 2012 es produeix el traspàs dels actius immobiliaris ala SAREB per valor molt inferior al comptable, cosa que provoca pèrdues molt quantioses novament i, per tant un nou desgast d'imatge considerable. La decisió presa pels gestors en el seu dia de procedir a l'adjudicació d'immobles en pagament (ens referim als promotors, no a les hipoteques de particulars) intuïm que ens pot haver penalitzat envers altres entitats que no ho han fet, ja que aquests actius entraven al nostre balanç a preu d'adjudicació, que era un preu inferior al de taxació.

-Represa de la subhasta a principis de 2012, els gestors donaven per feta la venda de l'entitat, a la convenció de principis de 2013 el President parlava davant la plantilla en temes que ho donaven a entendre clarament, però finalment algú decideix no vendre (segons Todó el FROB).

Aquesta decisió provoca l'aplicació de les quitances als clients i ens posa davant el pla de resolució-ERO

Immediatament després el govern encarrega un estudi a McKinsey i Nomura per veure com cal orientar la part del sector financer que està en mans públiques. Resulta sorprenent, tindria molt més sentit haver-ho fet abans dels processos de venda, oi?

I la darrera que coneixem pels mitjans és que sembla que s'abondarà primer la venda de NGC, amb la qual cosa tornem a quedar, no sabem quant de temps, enmig de la incertesa i les especulacions sobre què passarà.

Hem estat la primera entitat en abordar un procés de reestructuració real, que ha comportat la pèrdua de molts de llocs de treball i la mobilitat de centenars de persones. **Portem anys fent un esforç extenuant, hem complert fil per randa les indicacions del BdE, del FROB, de Brussel·les, hem hagut de lluitar contra rumors, contra resultats qüestionables de test d'estrès, contra una publicació de resultats demolidora, manegant la ira i la frustració de clients amb problemes vinculats a productes que hem comercialitzat... però encara som aquí.**

*CCOO dèiem a l'Assemblea General del juliol de 2012 que els treballadors i treballadores **ens mereixem l'oportunitat de poder lluitar per la nostra***

empresa en unes condicions justes i netes. Ens han de treure d'aquesta incertesa constant que tira per terra tot el nostre esforç i converteix la nostra lluita per l'empresa i el nostre treball en un joc trampós i viciat.

Cinc anys després, els problemes segueixen aquí, alguns sense resoldre i altres agreujats. I ara què?

Jo els demano a tots vostès que, a més de la tasca imprescindible de revisió del passat que estan fent, exercitin la seva capacitat d'incidir en les decisions sobre las passes a futur que Catalunya Banc hagi de donar

Catalunya Banc és avui una entitat amb liquiditat i solvència, una entitat que almenys durant un temps serà de propietat pública. Encara som a temps de reflexionar sobre les decisions que cal adoptar a futur.

Està clar que s'havien dissenyat solucions basant-se en previsions que han fallat. Cal repensar les solucions.

No té sentit aplicar un Pla que implica gastar 1.250M en matar un negoci que ja tenim i que suposarà, a més, milers d'acomiadaments innecessaris. Al contrari, hauríem d'aprofitar i potenciar aquesta plataforma que ja tenim i que és pública per prestar servei i distribuir crèdit a les famílies, els autònoms i les empreses, contribuint a reactivar el teixit productiu del país.

Aquesta ha de ser una lluita no només de la plantilla de Catalunya Banc, sinó de tota la societat: cal que es garanteixi el retorn en benefici social d'aquests recursos de tots.

Montserrat Delgado

Secretària General

CCOO CATALUNYA CAIXA